Capcana fariseilor

Matei 23 – Serie de articole

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 25.09.2018, Actualizat: 25.09.2018

soundwords.de/ro/a11304.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Cuprins

Partea 1: Introducere 3
Partea a 2-a: Matei 23.13 - Prima exclamare „vai de voi!” 7
Partea a 3.a: Matei 23.14 - A doua exclamare 11
Partea a 4-a: Matei 23.16-22 - A treia exclamare „vai de voi!” 14
Partea a 5-a: Matei 23.23,24 - A patra exclamare „vai de voi!” 17
Partea a 6-a: Matei 23.25,26 - A cincea exclamare „vai de voi!” 21
Partea a 7-a: Matei 23.27,28 - A şasea exclamare „vai de voi!” 27
Partea a 8-a: Matei 23.29-31 - A şaptea exclamare „vai de voi!” şi cuvinte de încheiere 30

Partea 1: Introducere

Versete călăuzitoare: Matei 23

Introducere

M-am întrebat deseori, ce a vrut să ne spună Domnul Isus prin descrierea fariseilor. A vrut El să ne dea în mână un instrument cu care noi să vizăm pe alţii şi să putem arăta cu degetul spre ei? Fariseii sunt totuşi pentru cei mai mulţi dintre noi aşa numiţii creştini credincioşi Bibliei, nimic altceva decât pur şi simplu lepădătura. Dacă trebuie să recunoaştem că suntem „cu toţii păcătoşi", totuşi nu vrem într-o suflare să fim numiţi împreună cu fariseii. În fond în cele din urmă fariseii au răstignit pe Domnul şi de mai multe ori în timpul vieţii Lui au vrut să-L omoare. Ei au sfidat pe Domnul, L-au provocat, L-au acuzat şi au luptat împotriva Lui cu martori falşi. Nu, eu nu sunt un fariseu.

Cu adevărat nu eşti? Dacă sunt sincer, uneori am gândit în ascuns, dacă nu cumva uneori aş fi fost un fariseu cu adevărat – uneori, când am simţit adânc, că gura mea nu a redat

totdeauna ce era cu adevărat în inimă. Când la urma urmelor este o discrepanţă între inimă şi gură, atunci trebuie totuşi să recunosc sincer că unele lucruri din fariseism nu-mi sunt cu totul străine.

Pe de altă parte m-am gândit: omule, fariseii nu sunt chiar aşa de răi. Ei erau păzitorii Legii. Ei se numeau cei puşi deoparte. Nimeni din Israel nu putea să spună pe de rost toate cele 613 porunci aşa de bine ca fariseii. Ei au înţeles ceva din învăţătura Vechiului Testament şi ei preţuiau pe marii lor rabini Hillel şi Schammai. Ei puteau să explice foarte bine diferenţele între cele două şcoli fariseice. Noi am spune astăzi, ei erau oameni foarte fideli Bibliei, aceşti farisei. Fariseii erau cu adevărat foarte severi în ceea ce priveşte ascultarea de Scriptură. Ei au făcut reguli şi porunci suplimentare, aşa cum îi era posibil unui iudeu temător de Dumnezeu să împlinească toate cele 613 porunci ale Legii. Ei o luau cu adevărat în serios. Şi dacă luăm probabil pe cel mai mare dintre fariseii din Biblie, pe Pavel, despre el se spune în Filipeni 3.6: „... cu privire la dreptatea care este prin Lege, fără vină". – Şi chiar şi Domnul Isus îi laudă indirect pe farisei, prin aceea că spune: „Deci toate câte vă spun ei, păziţi-le şi faceţi-le ..." (Matei 23.3). Abia după ce nu demult am citit o carte (de Tom Hovestol, „Capcana fariseilor" –

în editura R. Brockhaus), care se ocupă cu fariseii, m-am simţit puţin confirmat, că evident au fost şi alţii, care nu au putut să se reţină de la impresia, că fariseii nu erau cei mai infideli, ci dimpotrivă erau cei fideli Bibliei ai zilelor acelea.

Oarecum fariseii îmi sunt simpatici, dacă îi privim prin aceşti ochelari ai râvnei pentru Biblie. Şi eu cred, pentru că Domnul Isus a iubit aşa de mult tocmai pe aceşti farisei, deoarece de regulă ei se străduiau sincer să reprezinte Legea, de aceea Domnul Isus Se preocupă în mod deosebit cu această grupă a fariseilor şi de aceea şi astăzi El se preocupă în mod cu totul deosebit de aceia care în principiu nu vor altceva, decât să fie din toată inima fideli Bibliei. Tânărul bogat din evanghelia după Marcu 10 era probabil şi el un fariseu fidel, şi se spune despre el: „... şi Isus l-a iubit". Cu toate acestea nu avem voie să trecem cu vederea corectura dureroasă, dar vindecătoare făcută de Domnul, prin aceea că încheiem repede cu fariseii şi spunem: ‚Nu, noi nu suntem farisei, căci noi nu L-am fi acuzat pe Domnul şi în cele din urmă răstignit.' Probabil nu vorbim în felul acesta, dar cât de des nu am gândit aşa sau asemănător. Noi putem învăţa nespus de mult de la farisei, dacă recunoaştem că noi suntem aceştia, că în fiecare din noi se ascunde un fariseu şi probabil cel mai mult în acela la care ne

aşteptăm cel mai puţin.

Să facem proba şi să ne ocupăm cu capitolul 23 al evangheliei după Matei.

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (1)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 2-a: Matei 23.13 - Prima exclamare „vai de voi!”

Verset călăuzitor: Matei 23.13 „(23:13) Dar vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! pentru că voi închideţi Împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; pentru că nici voi nu intraţi, nici pe cei care intră nu-i lăsaţi să intre.“

> **Matei 23.13:** *Dar vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici, pentru că voi închideţi oamenilor Împărăţia cerurilor; nici voi nu intraţi în ea şi nici pe cei care vor să intre, nu-i lăsaţi să intre.*

Afirmaţia este simplă: fariseii sunt aceia care închid Împărăţia cerurilor. Nouă nu ni se poate întâmpla aşa ceva, sau? Nu, noi ştim foarte bine cum se ajunge în cer şi acţiunile noastre de evanghelizare vorbesc foarte clar în privinţa aceasta. În afară de aceasta am introdus „servicii divine pentru oaspeţi”, unde vrem să explicăm oamenilor cum ajung ei în cer.

Deci fariseii erau convinşi de rolul lor de conducere spirituală şi ei erau primii care s-au anunţat pentru posturile de portari la intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu. Cu regret însă, niciodată

aceste posturi nu au fost oferite de cineva, ci fariseii înşişi şi-au creat aceste posturi. (Nu vorbim aici despre disciplina în Biserică/Adunare, unde păzitorii porţilor îşi au rolul lor – vezi 1 Corinteni 5.) Ei erau siguri în felul lor de a vedea lucrurile teologic. Privit superficial, aceasta este totuşi o slujbă importantă şi o lucrare bună pentru o persoană sănătoasă spiritual.

Dar Domnul Isus a fost în această privinţă de altă părere. Ceea ce în afară părea foarte sănătos, era pentru El boală. Căci nu numai că ei erau orbi cu privire la starea lor, ci ei au închis Împărăţia lui Dumnezeu pentru aceia care ar fi voit să intre.

Nu este şi în zilele noastre o comportare asemănătoare, când noi „producem" întoarceri la Dumnezeu într-un fel pe care Scriptura nu-l cunoaşte? În Scriptură găsim feluri diferite cum oamenii au găsit pe Domnul. Noul Testament relatează despre întoarceri la Dumnezeu foarte simple şi foarte complicate şi chiar ciudate. Să ne gândim la tâlharul de pe cruce, care a spus simplu: „Adu-Ţi aminte de mine …" sau la vameşul care a strigat: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul". Sau să ne gândim la convertirea lui Pavel, care a avut acea viziune minunată pe drumul Damascului, sau cât de complicat a fost

pentru Nicodim să recunoască că el trebuia să fie născut din nou. Ce va zice Domnul de toate bine intenţionatele chemări la convertire, care sunt prezentate prin rugăciuni bine formulate, sau cu privire la toată teologia referitoare la justificarea prin credinţă, la care protestanţii şi catolicii de secole nu se pot unii. Aici trebuie să se repete unul sau altul din cuvintele rostite de cineva, acolo trebuie să se vină în faţă, ca să spună „da". Şi iarăşi în altă parte trebuie să se poată spune pe de rost toată mărturisirea de credinţă. Nu spun nicidecum că toate acestea la locul lor nu pot fi în ordine. Dar nu devenim noi uneori aroganţi, să decidem cine are voie şi cine nu are voie să fie înăuntru, prin aceea că stabilim o anumită metodă de procedare sau chiar prin această metodă mai degrabă se acţionează respingător decât atrăgător? Este o responsabilitate deosebit de mare să fi la lucru ca evanghelist – şi Domnul să trimită cât mai mulţi lucrători la recolta Sa – dar fie ca întotdeauna aceştia să fie aceia care prezintă exclusiv pe Hristos ca uşă şi să nu arate căi gândite de ei înşişi, pe care s-ar putea pretinde că ajungi sigur în Împărăţia lui Dumnezeu.

A doua problemă a acestui strigăt „vai de voi" este că noi prin comportarea noastră, prin obiceiurile noastre şi prin tradiţia noastră, care nu sunt nici actuale şi nici conform cu Scriptura,

baricadăm drumul altor oameni ca să cunoască cu adevărat pe Hristos. În privinţa aceasta nu dau nici un exemplu, deoarece fiecare Biserică/Adunare şi fiecare creştin ar trebui să se gândească cum prin anumite feluri de comportare, obiceiuri şi tradiţii baricadează drumul spre Împărăţia lui Dumnezeu. Să întrebăm pe necredincioşi ce spun ei despre credincioşi în general şi vom vedea că sunt multe lucruri negative, care sunt un obstacol să intre în Împărăţia lui Dumnezeu sau chiar să viziteze o Biserică/Adunare creştină. În loc să se vorbească despre Hristos, de felul cât sunt ei de miloşi, de buni, de fideli adevărului şi de autentici, ni se duce faima că noi am fi neîndurători, carnali şi făţarnici. Ceva nu este în ordine, dacă aceia care pretind că veghează poarta cerului, taie pofta oamenilor. (În treacăt fie spus, că desigur sunt şi lucruri biblice care sperie pe necredincioşi. Desigur aici nu este vorba de aceste lucruri!)

Observăm noi, cât de mult ne asemănăm cu fariseii? Dacă tu îi condamni prea aspru, atunci gândeşte că te condamni şi pe tine odată cu ei.

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (2)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 3.a: Matei 23.14 - A doua exclamare

Verset călăuzitor: Matei 23.15 „(23:15) Vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! pentru că înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un singur prozelit şi, când s-a făcut, îl faceţi fiu al gheenei de două ori mai mult decât voi.“

> **Matei 23.15:** Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici, pentru că voi înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un prozelit şi, când a devenit aşa, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă.

Este într-adevăr interesant cum Domnul Isus pătrundea cu privirea şi îi evalua pe farisei. Dar noi toţi suntem mai degrabă „evanghelişti”, care deseori nu îndrăznesc nici măcar să treacă strada, ca să vorbim cu vecinul nostru despre Evanghelie şi gândim că aceia care sunt gata să se mute chiar în ţări străine, ca să vestească Evanghelia, ar trebui să fie automat buni şi să fie călăuziţi de motivaţii veritabile. Ceea ce pentru noi deseori arată ca foarte sănătos şi spiritual, Domnul numeşte în acest caz boală. Care era greşeala în cazul acesta? Nu era un exemplu bun să întreprinzi astfel de eforturi ca să converteşti

pe un păgân la iudaism? Nu ar fi trebuit Domnul mai bine să laude aceasta? Nu! Chiar dacă râvna a fost preţuită de Domnul şi El Însuşi ne-a dat însărcinarea: „Mergeţi”, şi Israel trebuia să fie deja o lumină pentru naţiuni, totuşi Domnul a trebuit să condamne motivaţia prin care fariseii făceau un prozelit. Pe farisei îi interesa în primul rând convertirea la înţelegerea pe care o aveau ei şi la sistemul lor doctrinar şi la concepţiile lor cu privire la felul cum trebuia să arate o viaţă sfântă. Ei erau preocupaţi să convingă pe oameni pentru religia lor şi cultura lor de credinţă, în loc să se preocupe cu adevărata misiune, care constă în a aduce pe oameni în legătură cu Dumnezeul cel viu. Şi noi suntem înclinaţi să convertim oameni la gruparea noastră, ca şi cum ea ar fi singura care pune în legătură cu Hristos. Putem observa aceasta atunci când se vorbeşte de sus în jos despre aceia care nu merg pe acelaşi drum cu noi. Se gândeşte atunci repede că trebuie să se spună sau cel puţin să se gândească că aceia nu au primit lumină atât de multă cum am primit noi înşine. Şi lăuntric ajungem la linişte abia atunci când cineva se converteşte la părerile noastre despre ce înseamnă să fi creştin. Şi aici observăm desigur cu toţii că aceste lucruri nu ne sunt total necunoscute.

Desigur aici nu este vorba de a conduce mai departe în

credinţă pe cei care s-au convertit. Pentru aceasta este desigur nevoie de drumul părtăşiei cu alţi creştini. Şi este de asemenea foarte clar, că un creştin hotărât este convins că drumul, pe care el merge, este drumul corect – altfel este mai bine să-l părăsească. Problema este mai mult o evanghelizare bazată pe motivaţii false. În acest caz oamenii sunt conduşi la un sistem, în loc să fie conduşi la Hristos. Şi dacă s-a ajuns să câştigi pe aceşti oameni pentru un sistem, atunci ei devin mai radicali şi mai fanatici decât aceia care i-a adus la acest sistem. La aceasta Se referă Domnul când spune: „... şi, când a devenit aşa, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă." Al doilea strigăt „vai de voi" vrea deci să ne arate clar motivaţiile cu care noi evanghelizăm sau explicăm altora drumul creştin.

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (3)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 4-a: Matei 23.16-22 - A treia exclamare „vai de voi!”

Versete călăuzitoare: Matei 23.16-22

> **Matei 23.16-22:** Vai de voi, călăuze oarbe, care ziceţi: „Dacă cineva jură pe Templu, nu este nimic; dar dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurământul lui.” Nebuni şi orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul care sfinţeşte aurul? Şi: „Dacă cineva jură pe altar, nu este nimic; dar dacă jură pe darul de pe altar, este îndatorat.” Nebuni şi orbi! Care este mai mare, darul sau altarul care sfinţeşte darul? Deci, cine jură pe altar, jură pe el şi pe tot ce este deasupra lui; cine jură pe Templu, jură pe el şi pe Cel care locuieşte în el; şi cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi pe Cel care stă pe el.

Al treilea strigăt „vai de voi” se ocupă cu ceea ce spunem noi şi cu ceea ce gândim noi. În timpul acela s-a încercat să se găsească anumite subterfugii, pentru a nu împlini neapărat un jurământ sau un legământ. Aceasta aminteşte puţin de ceea ce noi probabil ca şi copii am făcut deseori, când am spus, jur că

nu am făcut aceasta sau aceea şi apoi ne-am încrucişat degetele la spate, ceea ce însemna că jurământul nu era valabil. Aceşti farisei evlavioşi au făcut aceasta mai „delicat" şi nu aşa de fără tact, cum probabil am făcut noi odinioară. Dar Domnul îi mustră aspru, prin aceea că El a cerut ca oamenii temători de Dumnezeu să vorbească totdeauna adevărul şi ar trebui să vorbească numai ceea ce şi cu adevărat gândesc. Într-un alt loc Domnul spune: „Felul vostru de vorbire să fie: ,,Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău.".

Promisiunile şi legămintele solemne par şi în timpul nostru să fie într-adevăr spirituale, dar ceea ce noi numim spiritual şi sănătos, Domnul numeşte iarăşi bolnav. Câte căsnicii şi astăzi se destramă chiar şi între creştini, cu toate că s-a promis fidelitate „până moartea ne va despărţi". Câte probabil nu au promis unii la botezul lor şi nu le-au respectat. Ce am promis noi la convertirea noastră, până când am observat că păcatul tot mai este în noi şi că natura veche este încă foarte activă. Să fim deci prudenţi cu promisiunile noastre faţă de alţii sau cu juruinţe făcute lui Dumnezeu. Şi cu atât mai mult cu cât ele sunt făcute public.

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (4)

Partea a 5-a: Matei 23.23,24 - A patra exclamare „vai de voi!”

Versete călăuzitoare: Matei 23.23,24 „(23:23) Vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! pentru că daţi zeciuială din mentă şi din anason şi din chimion şi aţi lăsat deoparte cele mai grele lucruri ale legii: judecata şi mila şi credinţa; pe acestea trebuia să le faceţi, şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute. (23:24) Călăuze oarbe, care strecuraţi ţânţarul, dar înghiţiţi cămila!“

> **Matei 23.23,24:** Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen şi aţi lăsat la o parte cele mai importante lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credinţa; pe acestea trebuia să le faceţi, şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute. Călăuze oarbe, care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila!

„... numai să nu înghită nici un ţânţar, însă din gât îi iese o cocoaşă de cămilă!” – Da, aceasta este o descriere de care râdem, dar căreia deseori foarte uşor ne asemănăm. Ca şi fariseii, şi noi suntem înclinaţi să ne lăsăm stăpâniţi prin „filtrul de ţânţari”, căci pentru lucrurile esenţiale nu găsim timp. Biserici întregi sunt preocupate în zilele noastre să filtreze

ţânţarii, care ameninţă să sfărâme, căci s-au stabilit false priorităţi. Cât de des Biserici/Adunări au fost împiedicate să aibă o lucrare eficientă, deoarece s-au preocupat cu machiaje sau podoabe, îmbrăcăminte sau coafură/frizură, acompaniament instrumental în serviciile divine, culoarea perdelelor sau a mochetelor în sala bisericii, etc, în loc să se ocupe cu punctele principale ale vieţii creştine. Noi ne preocupăm prea mult cu lucrurile mărunte şi neglijăm deseori teme cum ar fi mersul pe urmele Domnului, maturizarea vieţii noastre spirituale, misiunea, adorarea Tatălui sau marea noastră însărcinare să reflectăm aici pe pământ ceva din Hristos şi să devenim asemenea Lui.

Este o vorbire foarte clară, dar şi – cel puţin pentru noi – amuzantă în unele locuri, pe care Domnul o ţine aici înaintea fariseilor. Însă ne piere amuzarea, dacă suntem gata să aplicăm aceste lucruri la noi. Care era aici problema? Ce fel de dăruire era aceasta? Nu s-ar bucura unele biserici să aibă astfel de membrii, care sunt gata chiar să dea zeciuială din fiecare legume din grădină? Aceasta arată a sănătate spirituală. Dar, stai! Dar şi aici Domnul Isus nu este grăbit cu sentinţa Lui. Ceea ce pentru noi arată ca sănătate spirituală, Domnul numeşte din nou boală.

Care era greşeala? Fariseii făceau mic ce era mare şi făceau mare ce era mic, ce era important îl făceau fără importanţă şi ce era fără importanţă îi acordau deplină însemnătate. Ei nu vedeau când o cămilă intra în pahar, dar erau foarte atenţi ca nu cumva să înghită un ţânţar, atunci când beau ceva. Unii beau chiar având dinţii strânşi, pentru ca nu cumva să se strecoare vreun ţânţar. Ţânţarul era cel mai mic animal necurat, pe care izraeliţii îl cunoşteau şi cămilele erau animalele necurate cele mai mari, pe care ei le cunoşteau. Cu alte cuvinte: preocuparea cu lucrurile mărunte şi neglijarea celor esenţiale ne aduce mustrarea, „filtrarea ţânţarului, dar înghiţirea cămilei". Cineva a scris: „Aşa descrie Isus pe un iudeu suprasensibil, care bea vin cu dinţii strânşi". Noi ne dedicăm prea repede celor care se pot măsura sau număra, deoarece în cele din urmă vrem să ştim cum suntem noi notaţi la Dumnezeu. Dacă dăm zeciuială din plantele de grădină, atunci ştim cu ce am contribuit sau donat, aceasta o putem măsura. Dar ceea ce Domnul vrea, sunt lucruri care nu sunt măsurabile pentru lume, dar care nu sunt uitate de Domnul. Îndurarea, dreptatea şi credinţa (experienţa cu Dumnezeu) nu se pot măsura. Sunt de asemenea lucruri, despre care noi niciodată nu vom putea spune: acum este destul. Acum am fost destul de îndurător sau acum sunt cu adevărat drept sau am

destulă credinţă. De aceea acestea sunt lucruri pe care noi creştinii, ca şi fariseii de atunci, le uităm cu plăcere, dar care pe de altă parte sunt foarte importante şi cu care noi niciodată nu ajungem la sfârşit. Aici nu este nici o bătaie cu pumnul în piept, ca la dăruitul zeciuielii.

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (5)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 6-a: Matei 23.25,26 - A cincea exclamare „vai de voi!”

Versete călăuzitoare: Matei 23.25,26 „(23:25) Vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! pentru că voi curăţaţi exteriorul paharului şi al farfuriei, dar în interior sunt pline de jefuire şi de necumpătare. (23:26) Fariseu orb! curăţă întâi interiorul paharului şi al farfuriei, pentru ca şi exteriorul lor să fie curat.“

> **Matei 23.25,26:** Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi curăţiţi partea de afară a paharului şi a farfuriei, dar înăuntru sunt pline de lăcomie şi de neorânduială (sau: jefuire şi necumpătare). Fariseu orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a farfuriei, pentru ca şi partea de afară să fie curată.

Fariseii făceau şi aici o greşeală. Ei gândeau că necurăţia este în afara unei persoane şi de aceea nu aveau voie să aibă contact cu anumite locuri sau anumite persoane. Domnul Isus îi învaţă că o necurăţie vine totdeauna din inimă. Totodată Domnul dezvăluie că o viaţă curată, fără cusur în afară nu este un indiciu că şi inima este curată şi fără cusur. Domnul dă prin viaţa Sa învăţământ intuitiv (pe bază de material didactic), ce

vrea El să spună prin aceasta. El Însuşi a fost numit Prietenul vameşilor şi păcătoşilor. Era acuzat că vorbeşte cu samaritenii şi mănâncă cu păcătoşii. El a fost permanent printre oamenii necuraţi – a atins chiar şi leproşi şi morţi – şi cu toate acestea se spune despre El în epistola către Evrei, că El era despărţit de păcătoşi (Evrei 7.26 „(7:26) Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, fără răutate, fără pată, despărţit de păcătoşi şi făcut mai presus decât cerurile,“).

Ce are aceasta să ne spună? Şi noi suntem înclinaţi – ca şi fariseii odinioară – să ne prezentăm în exterior mai bine decât suntem în realitate. Când eşti în societatea anumitor oameni (şi a creştinilor!), atunci se ştie de regulă cum să te comporţi, ca să laşi în urmă o impresie bună sau să dai o aparenţă de spiritualitate. Aceasta duce deseori aşa de departe, că începem să ducem o viaţă dublă, de teamă să nu fi clasat ca „lumesc”. Unii psihiatrii au mult de lucru, deoarece au a face cu suflete de care s-a abuzat spiritual, deoarece acestea prin codexul bisericii lor au fost întrucâtva constrânse să ducă o astfel de viaţă dublă. Sunt în orice caz oameni care caută ajutor şi simt profund starea lor bolnavă – de aceştia Domnul poartă grijă în mod deosebit, deoarece ei au recunoscut că o viaţă dublă conduce la orbire spirituală. Dar sunt şi din aceia care nicidecum nu observă cum viaţa lor „se destramă”, care sunt

deja orbi cu privire la propria lor stare. Păcatul mare al fariseilor era, că ei pretindeau că văd şi totuşi erau orbi. Ei, probabil ca şi noi, respectăm anumite norme de comportare în exterior, care sunt cerute de gruparea noastră sau de biserică şi atâta timp cât ne mişcăm în acest cadru – ei ştiu aceasta – nu poate merge mult prea prost, nu trebuie să te aştepţi la întrebări „proaste”. Sunt nenumărate cazuri unde duminică de duminică creştinii intră în „uniforma de duminică”, îşi pun buna dispoziţie şi masca de duminică şi restul vieţii lor (de luni şi până sâmbătă) lasă puţin sau chiar deloc să se simtă ceva din viaţa spirituală.

Dacă suntem sinceri, vom fi de acord când spunem că noi putem vorbi uşor altora despre dăruire şi credincioşie şi de o legătură strânsă cu Domnul, în timp ce în acelaşi moment ştim cât de rău arată aceasta la noi. Exemplul lui Iuda ne arată că în exterior putem prezenta un spectacol mare şi prin aceasta putem orbi mulţi ucenici. Numai Domnul ştia ce era cu Iuda, dar niciunul dintre ucenici nu bănuia că tocmai Iuda era cel care trebuia să-L trădeze pe Domnul. Vădit Iuda savura chiar o încredere deosebită, deoarece lui i s-a încredinţat punga cu bani. Şi chiar şi în camera de sus, când Iuda a părăsit încăperea, unii gândeau că el voia să cumpere ceva pentru

sărbătoare. În exterior totul era în ordine la Iuda, dar în spatele lor el purta discuţii cu duşmanii Domnului. Ceea ce era în Iuda, este şi în noi – să nu ne înşelăm! Fiecare, care vorbeşte altora în mod regulat despre Domnul, fie în mod personal sau ca predicator, va fi conştient de acest pericol şi deseori a regretat că starea lui spirituală nu a corespuns a ceea ce a predicat sau a spus altora. Dar dacă simţim această discrepanţă între gura şi inima noastră, şi o mărturisim Domnului ca prefăcătorie, atunci aceasta ne poate conduce să slujim în alt fel şi să spunem altfel un cuvânt – mai îndurător. Va fi totdeauna o discrepanţă între cuvintele noastre şi faptele noastre sau inima noastră, de aceea atenţionarea adresată fariseilor este la fel adresată şi nouă.

La Domnul nu se dă nici un premiu Oscar pentru cel mai bun artist, acolo este numai o făgăduinţă pentru aceia cu duhul zdrobit şi smerit. Acolo, aşa spune Domnul, vrea El să locuiască (Isaia 57.15 „(57:15) Pentru că aşa zice Cel măreţ şi Cel înălţat, Cel care locuieşte în eternitate şi al cărui Nume este Sfânt: „Eu locuiesc în loc înalt şi sfânt şi cu cel cu duhul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhul celor smeriţi şi să înviorez inima celor zdrobiţi.“). Mesajul acestui strigăt „vai de voi” este, că noi să nu ne înşelăm unii pe alţii, că noi să recunoaştem uneori liniştit că şi noi avem probleme cu unele lucruri, că şi în viaţa noastră nu totdeauna totul decurge fără

probleme, aşa cum se dă impresia deseori duminica. Şi să ne păzim să clasificăm pe alţii, acolo unde anumite păcate au devenit vizibile. Domnul Isus vorbeşte aici de jefuire şi necumpătare. Deci lucruri care la noi toţi se strecoară, chiar dacă probabil mult timp le putem ţine acoperite. Probabil noi nu suntem jefuitori, dar ce altceva este, dacă noi ne străduim să posedăm aceleaşi lucruri pe care le are vecinul nostru sau fratele nostru sau sora noastră? Sau cum stau lucrurile cu materialismul nostru, cu nesaţul nostru, că trebuie să avem totdeauna ce este mai nou, să ţinem pasul cu ceilalţi, şi aşa mai departe? În cele mai multe cazuri vom putea ascunde aceste lucruri faţă de ceilalţi – câte scuze spirituale frumoase nu am inventat deja pentru a justifica necesitatea unui lucru sau altul. Dar toate acestea sunt descoperite înaintea Domnului. De aceasta ar trebui să devenim din nou conştienţi. Dar dacă păcatul unui frate a devenit vizibil, aceasta ar trebui văzut de credincioşii spirituali ca un prilej, ca acelui frate să i se întindă mâna îndurării şi să fie readus în părtăşia cu Domnul şi cu fraţii. Dar aceasta este posibil numai atunci când noi terminăm cu acel fel de gândire plin de dispreţ, cu orice „stigmatizare nespirituală" iute şi noi înşine să devenim conştienţi de slăbiciunea proprie (Galateni 6.1), care este la fel şi în noi, dar probabil din fericire nu a devenit publică.

Un alt mesaj al acestui strigăt „vai de voi” este, că noi ar trebui să fim atenţi, ca oamenii să întemeieze o relaţie personală cu Domnul Isus, căci atunci putem fi siguri, că şi partea din afară este în ordine. Căci Domnul spune: „Fariseu orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a farfuriei, pentru ca şi partea de afară să fie curată.”

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (6)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 7-a: Matei 23.27,28 - A şasea exclamare „vai de voi!”

Versete călăuzitoare: Matei 23.27,28 „(23:27) Vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! pentru că sunteţi ca mormintele văruite, care în afară se arată frumoase, dar înăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice necurăţie. (23:28) Aşa şi voi, în afară vă arătaţi drepţi oamenilor, dar înăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de nelegiuire.“

> **Matei 23.27,28:** Vai de voi cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi sunteţi ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţie. Tot aşa şi voi: pe dinafară vă arătaţi oamenilor ca fiind drepţi, dar pe dinăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege.

Al şaselea strigăt „vai de voi” merge într-o direcţie asemănătoare cu al cincilea „vai de voi”. De cele mai multe ori ce este afară nu este înăuntru. Afară podoabe – înăuntru nimic, aşa se spune în popor. De asemenea şi aici ne doare, dacă acest strigăt „vai de voi” îl punem înaintea noastră ca oglindă. Dar să-l lăsăm să lucreze în noi; poate să conducă, ca noi să ne

încredem tot mai puţin în noi înşine şi să ne sprijinim numai pe harul şi îndurarea Domnului. Dacă nu aşteptăm nimic de la noi înşine, ci aşteptăm totul de la Domnul, atunci suntem pe drumul cel bun. Dar şi aceasta sună foarte evlavios şi aproape fariseic – eu ştiu. De regulă avem mult prea mult păreri bune despre noi înşine.

Mormintele văruite sunt morminte care au fost însemnate în mod deosebit sau vopsite din nou, pentru ca fiecare să recunoască că aici este vorba de un mormânt şi nimeni să nu se întîneze cu un mormânt. Şi noi arătăm uneori foarte frumos în afară şi putem rosti cuvinte frumoase în diferite ocazii. Şi posibilitatea cea mai bună de a ascunde eul propriu faţă de ceilalţi constă în aceea că noi încercăm să arătăm evlavioşi înaintea altora. Suntem primii care participă la activităţile bisericii, şi primim orice slujbă, chiar oricât de mică ar fi ea. (Atenţie: acesta nu este un îndemn să rămânem inactivi!) Cu regret şi în viaţa noastră se poate totdeauna întâmpla, că nu slujim motivaţi de entuziasmul faţă de Domnul, ci din simţământul golului care este în noi. Şi ca să umplem acest gol lăuntric, ne dedicăm slujbei creştine. Slujirii căreia îi lipseşte viaţa spirituală este făţărnicie. O astfel de făţărnicie ne înşală. Ea ne dă sentimentul că stăm „bine”, fără ca în acelaşi timp să

stăm „bine” înaintea lui Dumnezeu. Ea anesteziază durerea golului, aşa că noi nu mai suntem expuşi acestei dureri. Şi cândva devine normal pentru noi să avem o anumită comportare la exterior, în timp ce în interiorul nostru este cu totul altfel.

Observăm noi, cât de repede ne apropiem de farisei şi că Domnul doreşte aici să ne pună o oglindă înainte? O oglindă ne ajută să ne cunoaştem mai bine cum suntem, respectiv să ne vedem. Dar dacă mult timp nu foloseşti o oglindă, atunci ne formăm o imagine proprie despre noi înşine şi aceasta poate foarte repede să nu fie cea adevărată. Ai curajul să nu priveşti pe farisei ca duşmani ai tăi, ci ca pe unii pe care Domnul îi foloseşte ca oglindă pentru tine, pentru ca să poţi creşte spiritual şi să te vezi în lumina lui Dumnezeu!

Tradus de la: Die Pharisäer-Falle (7)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 8-a: Matei 23.29-31 - A şaptea exclamare „vai de voi!” şi cuvinte de încheiere

Versete călăuzitoare: Matei 23.29-31 „(23:29) Vai de voi, cărturari şi farisei, făţarnicilor! pentru că voi zidiţi mormintele profeţilor şi împodobiţi monumentele celor drepţi (23:30) şi spuneţi: «Dacă am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, n-am fi fost părtaşi cu ei la sângele profeţilor». (23:31) Astfel dar mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fii ai celor care i-au omorât pe profeţi;“

> **Matei 23.29-31:** Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi zidiţi mormintele prorocilor, împodobiţi gropile celor drepţi şi ziceţi: „Dacă am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, nu am fi fost părtaşi cu ei la sângele prorocilor.” Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor care i-au omorât pe proroci.

Ultimul strigăt „vai de voi” arată că fariseii erau preocupaţi să facă monumente prorocilor lor. Ei onorau pe proroci, afirmau solemn că ei niciodată nu au omorât pe proroci şi în acelaşi timp se sfătuiesc cum ar putea să omoare pe Marele Proroc, pe Mesia Însuşi. Orbirea fariseilor era cu adevărat de nedepăşit.

Probabil ei au crezut că ei, prin faptul că ridicau monumente profetilor, prin aceasta s-ar fi asemănat întrucâtva cu ei, prin faptul că îi păstrau în amintire. Sau probabil voiau numai să se depărteze de păcatul înaintaşilor lor, ca să păstreze propria lor dreptate. Din nou ne punem oglinda înainte şi aplicăm acest „vai de voi" la noi înşine. Ce ar fi dacă Domnul Isus ar veni pe neaşteptate la noi? Sunt aproape sigur, că din aceleaşi motive L-am trata rău, aşa cum au făcut atunci fariseii. Dacă Domnul ar da pe faţă tot tradiţionalismul nostru şi ar spulbera construcţiile noastre teologice, atunci – mă tem – nu va mai rămâne mult din tot ce ne-am inventat în cămăruţa noastră.

Sau să presupunem că părinţii noştri de credinţă, pe care noi ne sprijinim aşa de mult, ar veni astăzi în Biserica/adunarea noastră, sau în organizările denumite după numele lor. Ce ar spune astăzi un Luther, ce ar spune Calvin, Wesley, Spurgeon, Darby, Müller sau Kelly? Noi nu ne temem să folosim numele marilor părinţi ai credinţei. Numele lor oferă demnitate faptelor noastre. Dar ce ne-ar spune şi ce ar spune ei despre noi? Ar fi ei de acord cu monumentele noastre, pe care noi le-am ridicat în cinstea lor? Din comoditate uităm cu plăcere, că mulţi dintre aceşti bărbaţi au avut convingeri foarte puternice şi curaj mare şi au contribuit la multe schimbări esenţiale. Mulţi dintre ei au

fost luptări solitari şi probabil persoane cam ciudate. Îmi pot foarte bine imagina cât de penibil şi deranjant ne-am simţi şi am fi bucuroşi – aşa cum au fost odinioară fariseii – dacă ei ar părăsi iarăşi pământul acesta.

De la exclamarea „vai de voi!” la plâns

Acest capitol 23 se încheie, şi eu vreau să închei cu cuvintele lui Tom Hovestol:

> Cât de potrivit este că acest capitol 23 se încheie cu lacrimi şi nu cu batjocură şi dispreţ, cu plâns şi nu cu lovituri. Ca o găină a vrut Isus să strângă pe farisei în jurul Lui şi să-i inunde cu dragostea Sa. Singurul lucru, pe care El i-a rugat, era ca ei să fie sinceri cu ei înşişi şi să vadă lipsa şi nevoia lor. El voia ca ei să năzuiască după credinţa sănătoasă, să nu fie bolnavi religios, şi ca ei să primească mesajul Lui plin de har şi de îndurare.
>
> Şi noi să plângem pentru autoînşelarea noastră şi păcătoşenia noastră. Cu regret acest „vai de voi” al lui Isus nu a ajuns numai la urechi surde, ci şi la inimi rele, aşa relatează evanghelistul Matei. În loc să se pocăiască, farisei

au reacţionat cu mânie şi au omorât pe Mesia.

Cum putem noi evita aceste cuvinte „vai de voi" şi în loc de aceasta să ne punem sub protecţia lui Isus? Cum evităm noi falsa bunăstare a religiozităţii şi ajungem la adevărata sănătate spirituală? Cum alcătuim un stil de viaţă caracterizat de „şi a fost foarte bun" în loc de „meritat" sau „vai de voi"?

Eu cred că începe cu faptul de a fi dispus să fiu sincer faţă de Dumnezeu şi faţă de mine însumi. Aceasta la rândul lui are ca premisă, că noi cercetăm domeniile sufletului nostru, pe care de fapt mai bine nu am vrea să le vedem. Noi trebuie să recunoaştem făţărnicia noastră, ipocrizia noastră, lupta religioasă, priorităţile false, concentrarea la lucrurile exterioare, neglijarea sufletului nostru, uitarea istoriei noastre şi să recunoaştem miopia proprie cu privire la viaţa noastră spirituală. Trebuie să ne pocăim printr-o mărturisire smerită (probabil chiar cu lacrimi). Şi mai important decât toate este să nu ne lăsăm conduşi la năzuirea după o sănătate spirituală falsă, care de fapt numai vărueşte în afară credinţa bolnavă. (*Die Pharisäer-Falle*, R.Brockhaus, 1999, pag. 234)

Traducere: Ion Simionescu